

FÜSTÖLŐ.

ANTISEMITIKO-SATYRIKUS ÉS HUMORISTIKUS KÖZLÖNY.

MEGJELENIK MINDEN HÓ 1-ÉN ÉS 15-ÉN.

A SZERKESZTÉSÉRT FELELŐS **BARTALITS IMRE** KIADÓ-TULAJDONOS.

<p>ELŐFIZETÉSI ÁR postal bérmentes szétküldéssel: Egész évre 2 frt. Egyes szám ára 10 kr.</p>	<p>SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL, hová a lap szellemi részét illető közlemények, előfizetési pénzek és hirdetések küldendők: BUDAPEST, VIII., ESZTERHÁZY-UTCA 12. SZ.</p>	<p>HIRDETÉSEK: Egész oldal 20 frt. Fél oldal 10 frt. Negyed oldal 5 frt. Kéziratok nem adatnak vissza.</p>
---	---	---

A FŐRENDEKHEZ.

(1883. DECZEMBER 11.)

Van egy nemzet, mely szegény, elhagyott,
 Balsorsa tépi kiméletlenül,
 Fényes multú napja alig ragyog,
 Könyes arczán kétségbeesés ül.
 Még él jogával, válassz „honatyát“
 S küzdnek szilárdan a „népérdekért“.
 Van egy faj, mely orránál tovább lát,
 Pénzt istenit, s mint vad issza a vért.

Mamelukok, álliberálisok,
 Önféjükre hoznak ítéletet.
 Hiába dörg felétek az átok,
 A hon „javáért“ tenni jöttetek.
 Zsidó házasságot elfogadtok,
 Hisz' az érdek, pénz azt követeli.
 Mindent, mindent zsidónak adjatok,
 Mig a sok jó nyakatokat szeli.

Összeülnek a komoly főrendek,
 Mellőzik a kormány erőszakát...
 A hazában remélnék, örvend'nek
 Mindenkit édes érzelem hat át.
 Méltóságos főurak, főpapok
 Megmutatták, hogy még él a magyar,
 A sok zsidóbarát leczkét kapott,
 Megmutatta, hogy erős még a kar.

Azt kívánta a juda söpredék
 Hogy Árpád vére szennyezve legyen,
 Aztán mint bábót tépje szerte szét.
 Diadalt üljön, ha élettelen.
 A vallás őrei ébren vannak,
 Kutyabőrt nyúlbor nem cseréli fel.
 A főurak hivei e honnak,
 Bár köztük sokan zsidósodtak el.

S nem tették szégyen törvénynyé ők azt,
 Mely földig alázzon egy szent hazát,
 Mely emberig fölemelje a gatz
 Még nem vakítottat el a szem, lát.
 A gyomor kilöki, mit nem emészt,
 Nálunk még ennek is értéke van.
 Egy féreg bir pártfogást, becsülést;
 Látják, tűrik még e szegény honban.

Itt az idő, bilincsbbe vert rabok.
 Irtóztató egy ország halála,
 Ti főrendek, dicső országnagyok,
 Zsidónál nincs kegyelet és hála
 Előttetek a megtört, rögös út,
 Ne engedjétek veszni e hazát,
 Üdv, köszönet, mi osztályrészülni jut,
 Remél a nép, talán szebb jövőt lát.

KENKŐ.

KRÓNKA.

DECEMBER.

1-én. Kirabolták „ismeretlen tettesek“ az ercsii róm kath. templomot. Tartunk föle, hogy kapviszástól aner von ünstrigen leut-ok voltak amaz ismeretlen delinquensek, kik meglópták a gojim Isten szentegyházát.

2-án. A gaz zsidóknak, a mint látszik, még mindig kevés az a sok család, becspás és svindli, mikkel keresztény ügyfeleinket annyiszor s annyira megkárosították. Így legközelebb Berlinben történt, hogy egy elegánsan öltözött, magát ügyvédnek deklaráló férfi, Schulta Hugó jó hírnevű kárpitóshoz beállítva előadja, hogy ő reményteljes völégény, és mint ilyen nagyobb mérvű megrendeléseket kíván tenni, szolgáljanak neki tehát kárpitos mintákkal. Az előzően iparos eléje tette az „ügyvéd urnak“ egész minta-gyűjteményét, ki azokból a legujabb, az illető iparos által feltalált mintákat kiválogatva, azon ígérettel távozott, hogy azokat három nap mulva okvetlenül visszaküldi, csak menyasszonyának akarja őket bemutatni, hogy az is meglekinthesse. Eltelt a kért 3 napi időköz, de a 300 frtot érő minták csak késétek a megrendeléssel egyetemben. Utóvégre is kiderült, hogy az „ügyvéd ur“ egy közönséges szélhámos, Licht Vilmos „névre hallgató“ zsidó kárpitos Boroszlóából. — Ehez sem kell kommentár!

4-én. Oroszország, az egész a legujabb időkg egyiptomi setétségben bolygó Oroszország tul kezd tenni az összes felvilágosodott európai nemzeteken. Egy rendeletet bocsátott ki, mely az oroszországi zsidókat legfeljebb is az 1881-diki január 1-ig tűri meg a nagy orosz birodalomban. — Hát ez a szegény magyar ájér mikor tisztul már egyszer meg tőlük?

5-én. No, hát ti „becsületés, szegény üldözött zsidók“, ha még most sem hiszitek el, hogy egy aljas, piszkos, szemét népség vagytok: úgy forduljatok csak az újpesti főrabbi fiához, Szerényi Bertalanhoz, ő majd kiállítja rólatok újból, kiérdemelt, undorkeltő erkölcsi bizonyítványokat, miként ezt a „Függetlenség“ egyik legközelebb megjelenő számában cselekedte. — Ha minden zsidó hirtorsosa az ő helyes, elfogulatlan nézeteit valáná magának: megutálná — kell, hogy megutálja — a saját maga fáját és így aztán kötéll sem foghatna az ember zsidót, nem csak, hogy nem Magyarországon, hanem az egész világon; — vagy a becsület nem ismert útjára térnének s oldalba rugnák policzajvidrig tanait, vagy az ördög vinné őket el, de nem lenne zsidó, jebuzeus.

6-án. Berlinben bizonyos Friedmann Lajos nevű budapesti zsrnalista ellopta a laktársa kabátját. A birák igen okosan egy heti fogságra, és ennek kiállta után hazájába való tolonczolásra ítélték. — Hiába a zsidó vér csak nem tagadja meg magát!

7-én. A balassa-gyarmati előjáróság 50 frt pénzbírság terhe alatt megtiltotta a „zikzene zakzene“ című népdal éneklését. — Egy cseppet sem csodálnók ebből folyólag, ha a tisztelt zsidóbarát előjáróság csupa sympatiából lefestetné Scharf Józsefet, a páratlanul álló tiszta-eszlári bűnpör egyik kötnivaló alakját, és kifiggesztené portré-ját a tanácteremben.

8-án. Savanyu Józsi, a híres rablóvezér újabban Nagyvásonban a báró Todeskoféle urasági kastélyban garázdálkodott társaival. Inkább Pestre látogatna fel néhány szípolvos uszorásunkhoz bandájával, így legalább két legyet ütne le csapásra: több lenne zsebében a fokosadta banknóta s még áldanak is érte.

10-én. Manapság a zsidó, a család és sikkasztás fogalma elvállhatlan édes tessvéreké olvadtak egybe. Újabb bizonyítéka ebből állításunknak Schwarz Salamon pápai bórkereskedő és Hofbauer Jakab (csuf néven börze zsidó) székesfehérvári vasuti szállító esete. Az egyik gauner négy kocsi bőrt rejtett el s hamisan csődöt mondott; a másik gazember több kereskedőtől azon ürügy alatt, hogy érték-áruiikat a vasuti raktárból elszállítja, az árúk után fizetendő összeget felvette, azt saját czéljaira fordította s az árúkat soha be nem szállította. — Hogy nem tud már a sustorgó istenyilla ragalós rókákra koppintani az ily istentagadóknak!

11-én. Egy kis jóvialis örömnapot szereztek a méltóságos főrendek a magyarországi épérezési keresztény világnak. Elejtették a keresztények és a zsidók közt tervezett u. n. polgári házasságot — Csak gratulálhatunk a szerencs s megoldáshoz, hadd egye a f. e még jobban az érdekhajhászó charlatán zsidó publikumot.

13-án. A zsidó „ábrázatja“ kiderült, mikor a „t. ház“ elfogalta a polgári házasságot, behorult, midőn a főrendház el-

vetette a zsidó házasságot. A zsidó sajtó prenumeránsok hajhászásának idején antisemita, hazaszerető, ha az előfizetési pénzeket bezsebelte — zsidó. A „Budapest“ sakterlap kétféldé vált. Az elszakadt jelszava a gojimok nyúzását illetőleg „Kitartás“. Ezt, ha ki nem írják is lapjuk, jól tudja a világ. S akad még oly cfofgult, elvakított, a ki ezt kitartja.

—

A művészet pártolók.

Fennen henzegnek a jordánok, hogy ők nagy művészet pártolók, ők járnak csak a magyar színházba. Ott is van az egész zsidó pereputty. Ijedten figyelmeztetik a kakasülön levő mámi Khóbi fiacska-ját;

— Vidjazzál Khóbikám mogadra, merth letholárod mogadat esni a galleriárul a páhulyba, ott phedig drágábbba kheriül a molatság.

—

Bolond gomba.

Az „Egyenlőség“ zsidó szemnylap egyik számából:

„Felsőles szörkeztü: BOGDÁNYI MÓR.“

BOLDOG VAGY...

Boldog vagy igazán
Dicső Magyarországon.
Bajaid', sebeid'
Dicsőn orvosolják.

Úgy is oly égetők
Bajaid', sebeid.
Ideje, hogyha már
Orvosolni kezdik.

Bámulva nézheti
Egész Európa:
Jogait a magyar
Milyen híven óvja.

Az eszlári eset
Már úgys elesett
Zsidó és keresztény
Fogjon most hát kezét.

Zsidó és keresztény
Legyen egy náció.
A magyar gyermeke
Igy fog lenni zsidó

Érdemdús honatyák
Vitézül kivívták,
A boldog jövőnek
Megtalálták nyitját.

És a magyar népnek
Megelégedése,
Hogy teljes mértékben
El lenne így érve;

Hogy a nehéz teher
Gyöngé vállainkon,
— Ugy is alig bírjuk, —
Valahogy apadjon:

Szófoljuk az adót,
Szófoljuk, míg lehet.
Hisz a magyar ember
Elbírhát eleget.

S ha nem lesz majd, hogy a
Zsákjába mit töltsön:
Elmegy a zsidóhoz —
Ad az neki — kölcsön!

P-S M.

Bálint gazda töprengés'e.i.

Már mégis sok, a mi sok. Most olvasom az újságból, (mert hát újságot már csak minden nap olvasok), hogy a követ urunk, a Tökenday Balambér nagyságos ur is a zsidók malmára hajtja szavazatával a vizet. Igaz ugyan, hogy fiatal nőtlen nagyságos ur, de pénz dolgában leverhetné a vármegye alispánját is, -- mit mondok főispánját is, hát el nem tudom képzelni, hogy micsoda rosz nyavalya törülközőt belege, hogy annyira köti az ebet a karóhoz; tán nem akar csak polgári házasságot elkövetni valamelyik gazdag, fokhagymaszagu zsidó frájlával

A' lenne még csak a szép, hogy nemes, nemzetes és vitéz nagyságos ur létere, egy oly familiába keverődnek a sok közül, a kiket mi igazvérű szitty magyarok jobban kerülünk, mint magát a kárhozatot, pedig az már csak valami. De fogadom is a jóságos egekre, hogy olyan szépen kicséppentjük ő kegyelmének kezéből azt a ropogós mandátumot, mintha bent sem is lett volna soha!

Tanácslom is, hogy ne egyhamar olvassak ő kegyelmetessége felől, holmi zsidópárti cselekedeteket, mert alkalmasint roszul fityeg majd az a kityeg; osztég ugy is itt lesz maholnap a követválasztás, a mikor majd csak elvállik, ki hordozza az ő szívében a nép, a haza érdekét; az lesz a követünk.

* * *

Hallik, hogy a méltóságos főrendek leszavazták a nagyságos követ urakat. Tudtam én azt előre evvel a paraszt eszemmel is, hogy több azoknak a tudományuk, meg a vágott dohányuk, mint egy millió kormánypárti követnek.

Hogy éltetné őket a magyarok istene még számos esztendőn keresztül e szegény, sokat szenvedett haza javára!

Kedélyes elmésség.

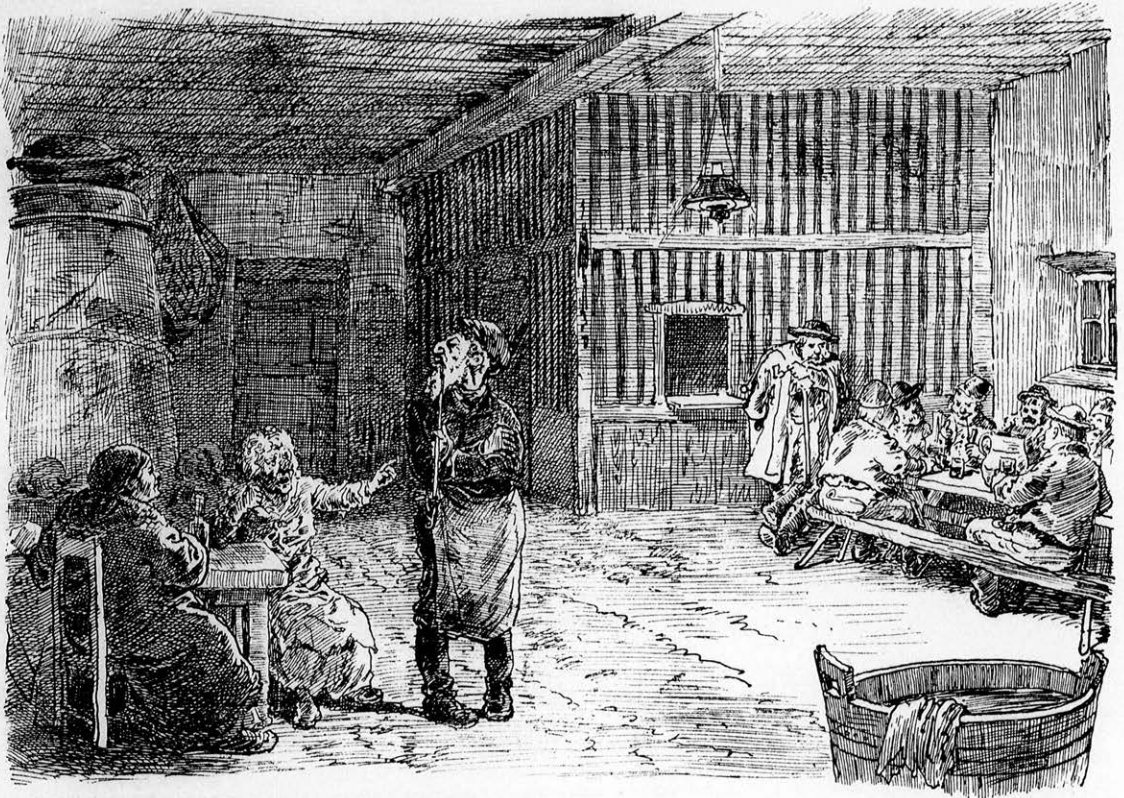

Micziike: No hallják én ezt az egész polgári házasságot gyereksegnék tartom!

Rüfke: Hahaha!... igaza van, ha az egész nem is, — de a vége a dolognak bizonyosan gyerekseg lenne!

Az áldomás.

Kati néni: No Iczig szomszéd, annak az öröme, hogy azok a méltóságos nagyurak nem engedték meg a keresztény vérnek zsidó által való beszennyeztetését, — mink is eljöttünk a komámasszonygal egy kis kontyalávalóra!

Iczig (magában): Bánokh is én a phulgári házasság, — sakh thi jüjjetek ide sakszor kontyolávolózni, — majd akkhur adathok én nekhtek edj olan phulgári lohdolom, ahul a khisbiró veri a czhimbalom tram... tram..! Khölömben is thi balandok, thi örölitek a mi khárunkon, — és mi sináljok a thi örömötökben a legnadjobb hasznot.

Vöröshagymák.

A első palesztinai zsidó-telepet alapította meg az Aberdeen báró elnöklete alatt álló angol társaság. Üdvözöljük a társaság hazafias működését. Csak mielőbb gondoskodjanak a mi zsidóinkról is.

*

A tiszta-eszlári pör tárgyalása f. hó 18-án veszi kezdetét a budapesti kir. ítélő táblán. Az előadó Széll Farkas lesz. Milyen szél fúj majd onnan?!

Furcsa hasonlatosság.

Zsidó bába: (bepólválva az ujdón szült kicsi Smülét e szavakkal mutatja be a 75 éves apának): „Akkorátosan olejan minth a nocshágos ór.“

Nocságos ór: Hodj ghondol mogha, hodj hasonlitsha in thülem az a djerek ilyen vtn embertől?

Zsidó bába: „Akkorátosan a nacshágos ór, se haja, se faga.“

Pályatársak látogatása.

Sösd el magad revolver! Bömböröbumm! Nadj a mi mellönkbe az öröm, midőn hű pályatársunkat, — thégedet Spanga Pált ödvözölhetünk. The országbirót djilkulthál meg, mi edj országot, the csak testet, mi lelket is elnémitunk. — Eljötthönk magonkat, hodj lásd blattonkban becsöletes képmásodat. rólad zengő ódákhat, dicsőítő leitartikeloakat, melyek sínáltak nekhnök nadj rebach. Dicső Spanga, báthur hősch! Mi viszonzásul csakh azt khérjük thüled, hodj khé-

szits nekhnök helyet ott, hova Kozarek pajtásunk müthéte otán fogsz vándorolni.

Spanga: Szivesen! Hát olyan sokan vannak már a ti fajtátokból a pokolban, hogy protekcióra van szükség?

Szemtelenség és szerénység.

A mai világban a jó bor sem kel el czégér nélkül. Miként vakítja el a zsidó öt hatosos nevével a hiszékeny falusiakat. Ilyenre nem képes a becsületes keresztény kereskedő. A világ pedig azt mondja rá, hogy: „nem élelmes“.

Ulpianus Iczig jogász és Aesculapius Pin- kász orvosnövendék discursusai.

Ulpianás I. A moltkhorába okhortham si-
nálni edj gescheft az en thátikhámmal.

Aesculápius P. Mecshede gescheft?

Ulp. I Hát azt mandtham nekhi, hodj adjon
ű masthand nekhem 100 florin khülesön, én adom
nekhi 1000 florin érthe, ha majd a Leophuldvárosi
goj bhazalik elkhészöli mogát.

Aesc. P. Phersze rügthön adtha nekhed a
phézn, merth ez vadjon edj nadjszerö rebach!

Ulp. I. Adtha nekhem ördögöt, nem phézn;
— azt mandotta, hodj ilyen therminosra nem adja
ű edj gharas, nem hodj 100 florin.

Aesc. P. Ismét edj nemes thett, edj nadjra
bhücsülendö eljárás az, hodj az izroelitö nüedjlet
odja edj pharádé khoszoró a jubeláló Laborfalver
Rózának, tholán az izraelitö edjethemi phulgár-
ságnak is khüllene üthet volami khoszoróval meg-
thisztelni?

Ulp. I. Ódj bheszélz, mintha valnál edj Roth-
schild leghalább is, — arra gondolj khullega hodj
miböl? Már ódjis khét hete a népkanyhába dhivéroz-
zok mognokat — másbal nem khüthetnének ódjsem
khoszorót, mint zálogezhédulából!

Kóser adomák.

Zsidó gyerek (apjához): Mandjál csak tháte,
hodjha a thied láb bealossa mogát, becsokod the
okkhor a tyókszemeidet is?

Zsidó hadnagy (a bakához): Nü, mondja
meg nekhem mi az a sobordinatió?

Baka: (hallgat).

Zsidó hadn.: Gondolja hát a mogha széph
Ponnikhájára, azthánd majd eltholálja.

Baka: Ahá! tudom már. Subordináció az,
mikor a hadnagy ur megakarja a Pannimat csókolni,
de én nem engedem meg.

Kofa: Itt küldi általam a „nagyságos“ férje
ura ezeket a rákokat, a miket még vett tölem.

Száli (az ujdonsült asszonyka): Istenem, mit
thette az enyémm fhérj? adja vissza a phénzt, én nem
hadjom magamat megeseálni, minth az a osthoba Samo.
Nekhem vörös rákh khell enninek, nem phedig ilyen
szörkhés-züldek.

Henczeg a Khóbi gyerek, hogyha bálban valaki
az ő lábára lépne s nem kérne töle azonnal bocsa
natot, azt ő menten pofon ütné.

— Pofon a... majd megmondom kit; mersz
is te „doellirmi“ — jegyzi meg egy derék keresztény
firma a háta mögül.

— Már hoid ne mernék, mikhor merekh.

— Igen — löfösséval.

Suhints Botond kvaterkázik.

Ide fiuk azzal a sziverösítövei, rettenetes egy
álmom volt, csak a vége felé vigasztalt meg egy
kissé

Álmomban megszavagták a honatyák nagy böl-
csen a polgári házasságot Hiába tiltakoztak ellene
a klerus, a felvilágosodott elmék, a hazafiak. Keresz-
tény, zsidó szabadon köthetett egymással házasságot
és a törvény sanktifikálta eljárásukat.

Mágnás: báró voltam, csakhogy becsületemen,
hét szilvafán s a birtokomra felvett adósságon kívül
egyebem sem volt; egy lelketlen uzsorás tartott fogva
körmei közt.

Lejárván váltóim, így szólt hozzám:

„Barón ör, itt a therminos, méltuztassék fü-
zetni. Nem thodja? Nem thesz semmit. Van nekhem-
nek edj leán, a Czeecil, a Czeecil, a khedves, a gaz-
dag Czeecil. — Mandak valamit. Barón ör nem
thodja fhüzetni? Nem thesz semmit. Vedje el az én
csiinos leánt, ledjen a vüm és én elengedek az adós-
ságot s kapja még az enyim leánál 50 ezer floren
in baares Geld Azt hiszek könnyö a választás?“

Vörös lettem dühömben, mint a rák.

Egy ocsmány piócfafajt nevezek én egy egész
emberéltén keresztül feleségemnek, egy ocsmány
pióczasarjnak adjak én nevet, czimet, rangot s csak
azért, hogy feketelelkü apja kiszabadítson pénzzava-
raimból? — Nem, erre nem vitt rá a lelkiismeret;
inkább üssék meg birtokom felett a nagy dobot —
és ajtó mutattam a szipolyos gazembernek.

Az gnyos vigyorgással állt odább, de kisvár-
tatva megint csak előmbé került.

— Thodja mit barón ör, ha nem elég az a
50 ezer floren hozomány, kapja 80 ezer floren és

elengedek megint az adósságot; akharok hnni, hoid ráállja

Ajtót mutattam neki másodszer, előmbe került harmadszor most már 100 ezer florénnal ismételve ajánlatát.

Önérzetes létemre erre csakis poffal felelhettem. Természetesen törvénytsek elé került az affaire, hol tekintetbe véve a bírák az enyhítő körülményeket 5 florint pénzbírságra voltak kénytelenek engem elítélni.

Nálam — daczára annak, hogy nyakig usztam az adósságban — legkisebb pénznem a tizforintos volt.

A panaszos kezdett providenciából erősen türelmetlenkedni.

— Ű nála nincs mastand edj megveszekhedett krajezer se, hoid volnának hát florének — erősítgette s kapzsi fényben usztak apró kaucsal szemei. (Pedig Dunát lehetett volna a nála levő bankók al rekeszteni, de számított a magyar galantságra, mely nem egyhamar szokta magát megtagadni.)

Részemről elég volt ebből ennyi, hogy kijöjjelek uri flegmából; odacsaptam a tizforintost a lába elé és hogy kvittek legyünk, ugy találtam a tizforintosba szorult ötös fejében is tarkón törlni, hogy a talpára állni is nem a maga jó szántából állt

Ne képedjetelek el urak, a czudar a legnagyobb lelki nyugalommal gyürte zsebre a csunyául megszolgált tiz pengőt, s kijövet még azt kérdi én tőlem a pofátlan, hogy: mikhor öthi a barón ör nekhemnek meginh edj pafanthot?

Tableau. Beszéljetelek.

Eddig az álom; felébredtem, de még most is forr ereimben a vér, rá gondolva arra becsületet lábba tapodó, pyalázatos zsidó egoismusra. Álom volt, álom, a mely álom azonban megmásítlanul is korrekt, bele illik a való modern élet korhadt keretébe.

— Fiúk, urak kezét rá, hogy lemondtok nevetekről, vagyontokról, mindentekről; hogy megvetitek mennybéli jussotokat hogy végig szenveditek a pokol minden kínjait, de zsidó nővel nem léptek oltár elé se ezen, se a más világban.

— Kezét rá, kezünk rá!

Hamis Huszas

CSICSÓNÉ.

(NÓTA.)

Rongyos zsidó batynjábó
Tisza Kálmány átillájó.
Csicsóné, galambom,
De rád illik a csókom!

Czifra suba, száz talléros,
Saktervédő gavallér most.
Csicsóné, galambom,
De rád illik a csókom!

Huzd föl zsidó az átillát,
Ugy járjod az országtuttyát.
Csicsóné, galambom,
De rád illik a csókom!

Az eszlári pusztá széles,
Ott szógál egy öreg béres.
Csicsóné, galambom,
De rád illik a csókom!

Nincsen pénze, de van kedve,
Megőszült a böcsületbe!!
Csicsóné, galambom,
De rád illik a csókom!

A zsidóiskolából.

Tanító: Nő, jerekhek adok én mastand nek thek edj madjar dulgozat, edj extemporál. Sinálatok me: nekhum edj ehcz hasonló khürmondát: „Szólj igazat, bethürrik a thied fej“. — — Nu? hát edj-tök sem sinálja semmi?

Slajmijerek: Professor ór khérek olássan, nem thodonk mi ily nehéz feladvány sinálni.

Tanító: Hát the sok szomár! hallgassáthok ide, majd én megmondok, hodjan khüllött volna sinálni legjobban: „Valamint ha a khotya ogat, nem az o athást csapjok fhejbe, hanem a khotyát“; udj: „ha the nem hazodol, nem az igazságnak, hanem thied fej verik be“.

Tanító: Nő, jerekhek! Mastand fogok nektek modjézáni a madjar nyelvtani szabályokról, a melyeket mindenkinek olejan khitőnő módon khüll thodni, mint a hogyan aztot a praffessor bácsi thodja. Nő, the Khóbi jerek! The érthelmes edj fiu megvagy Meg thodnád-e the nekhum mandani aztot, hoid melyik valt a nadjobb: a hürüsch Nagy Sándor, vadj a hürüsch Nagy Lajos.

Khóbi jerek: Nem thodok aztot praffesz-szor ór!

Tanító: Nő, the szomár! Még azthot se thodsz! Hát világos, hoid edjik se nadjobb, merth edjik sincs a „középfok“-ban.

OKMÁNYTÁR.

Aiter ornagk Tizteletel

Konzentmiklos.

Van mar edig ej borjo halehet honapigk meg Vezegk hoid lejen ket darab jújen honap pezél hajalag ejün mar van kossi de ejjün — maradogk tizteletel

Adolf Reik Tassonn.

Szerelmi zálog.

Szoba leány: Megint itt volt nagysága a Pinkelesz bankár Jakab fia olyan ékszereket, ruhákat hozott, s valami olyant mondott, hogy csak az ő szerelme zálogának jelét láthatná egyszer

Színész nő: Majd eljatszom előtte valamelyik szerelmi jelenetet. Különbben is szerelme zálogának jelét óhajta látni. Jó! Meglesz! Vigye, amit hozott a „Geld für alles“ be, s ha eljön, adja át neki a zálogcédulát.

PHOLITIK.

Én nem thodok elgondolni,
Hodj mi lütte ezt az Ernyőt,
A khi minap ólj elszóltha
Magát egész urszág előtt.

Mert minap a „tisztelet házban“
Olyan tífzel védte miniket,
Hodj edjszer csak elárultha
A mi thitkos therveinkhet.

Olyan nyilthan oda vágtha
Isthüczynak a szemébe:
Ha nem thetszik itt maradni,
Nyitva az ut, hát khi vele!

Nem thodja ez semmiért sem
Beleférni a fejembe;
Mert azt láthok, hodj ezáltal
Beleesthünk a verembe.

Az igaz, hodj esztelenség,
Idj khinyitni a gaj szemét;
Ennél jobban meg nem themüd
Akhárnelyik antiszemit!

Idj felhátni therveinkhet,
Oda vetni a gaj elé!
The lész okha, ha e miatt
Futhmi khüll a Jordán felé.

MAKKABEUS.

Zsidó háziur.

Háziur: Hiába, Kheresztesné, én nem irhatok olája a mogha szegénségi bizomtvánt.

Keresztesné: Könyörgöm alássan, hisz a Spitzkopfnéet is alá tetszett irni.

Háziur: Nadjon természetesen Spitzkopfné az első emeleten lakhja mogáth és a hauszins is phuntosan füzeti, — az ily parthájra csak moszadj ejj kissé nézni az embernek.

Simi monológjaiból.

Honzot gojimok, iszhen meghálljathok; nekthek hát nem khüll a phulgári házasság?! Balandok, azt biszitek hodj azért khifogjathok rajthunkon? sakh azth khüll lene még.

Szorol még majd a thietek khapcza, és azthán khüll nekthek meghint mithölönktől edj kis izraelith phulgári krisztosch... khopjátok is, ne feljéthek magathokat, sakh hodj azthán ne is sodálközathok magathokat, ha ezothán még inkhább dopla phorzion procentthon veszőnkh thöletektől, és ha nem thodjátok füzetni: elveszőnkh a thietek házatokat és mégis lesz mi khöztönk és tikhöztetek phulgári házasság

Mélyen tisztelt olvasóinknak, s lelkes munkatársainknak boldog karácsonyi ünnepeket kíván a szerkesztőség. — K. I. Szépen írta, de rozsol. — Doctor Ypsilon. „Honfi bánat“—án mi nem könynyithetünk. Jobb volna prózaban megírni, s máshova beküldeni, talán sokan osztoznának benne. — Makkabeus. Jón! Kérjük gyakori munkálkodását. — I. B. Jobban is tud írni. — Garrapart! Az utóbbi küldemény igen drasztikus. Javitva sorát ejjük. Inkább zsidó adomákat kérünk. — Névtelen. Többször kijelentettük már, hogy anonym leveleket figyelembe sem veszünk. A szerkesztőnek tudnia kell ki a beküldő, mert könnyen ráteszi a cikltre mindenható Kozma kezét — I-n G a (N-Kanizsa.) „Elvesz a magyar nép“, ha ily hajmeresztő zöngedel-mekkel traktálja. Jobb lesz tanulmányaira fektetni főfigyelmét, mert majd ön lesz elveszett embere a társadalomnak. Ugyis kifognak már a jordán tanulók a keresztényeken. — M. I. Köszönjük. — T i L (Varadia.) Miért e hosszsan tartó hallgatás? — Mahu. Egy kissé megkésétt. Magánlevél meg. — Több kéz-iratról és levélről jövőre.